

Föld napja, április 22.

Szeresd a Földet, amerre lépsz,
Majd egykoron befogad.
Addig is becsüld minden hantját,
Mert általa élsz és remélsz!

Ő nem hűtlen hozzád,
Nem dob el...
Vonzó ereje nélkül semmi lennél,
Lebegnél szüntelen.

Jöhet tél, fagyhat, hullhat a hó,
Ő addig pihen, de él...
Az olvadó hó alatt a föld már
Tavasza nyit, tavaszra hív!

Hóvirág kandikál félve,
Virítani kéne, és kidugja fejét.
Őzike ballag lassan,
Zöld fűről álmodik, körbenéz.

Lágy, tavaszi eső szenteli a Földet,
Elhozza Neked a tavaszt,
Megmutatja csodás arcát,
Elengedi olvadó ereit.

Virágba borítja erdejét, mezejét.
Nézd a sokszínű virágos fát!
Lassan eljön a nyár, a búzaérlelő,
Féltett kincseit lassan aratják.

Ne hidd, ha nem vetsz,
Akkor is aratsz, szorgos kéz
Ezen a Földön sok mindent elér!
Adj hálát neki ezért!

Ne félj az ősztől, ha lassan eljön,
Meglátod, sokszínű ruhát ölt
Fa, bokor, kissé gyérül a rét,
Egyre több lesz a fákon barnuló, sárguló levél.

Színes, őszi ruhát ölt a Föld, lassan itt a tél.
A levelek csodásan hullnak,
Nekünk küldi szerelmes üzenetét a táj,
Várj rám, én itt leszek újra talán!

Rövidek a napok, hosszúra nyúlt estek,
Messze tűnő álmok, álmatlan éjszakák
Sokszor, sokszor előjönnek.
Addig hallgasd, mit suttog a tél szele!

A Föld élete mutatja az utat!
Megújulni képes újra és újra!
Szeresd a Földet, erdejét, mezejét!
Simogasd meg az útszéli virágot!

Neked nyílik, kíséri az utad,
Amíg a Földön jársz, ő is élni akar!

Azért választottam ezt a verset, mert nagyon szépen leírja, hogy mennyire kell/kellene
óvnunk és szeretnünk a Földünket és, hogy mennyi csodája van.

Kemény Berill, 8.a